ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ ΓΚΥ ΝΤΕ ΣΑΙΝ ΜΩΡ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ

Τὸ καλοκαῖρι ἐκεῖνο εἶχα πάει στὶς Ἀντίβες, τὴν ὄμορφη πόλι ποὺ ἔκτισαν λίγες ἑκατονταετηρίδες πρὸ Χριστοῦ οἱ ἄποικοι Ἕλληνες τῆς Μασσαλίας καὶ τὴν εἶχαν ὀνομάσει τότε Ἀντίπολι, ἐπειδὴ εὑρίσκετο ἀπέναντι στὴν κυρίως ἀποικία τους.

Ὁ οὐρανὸς ἐπάνω ἀπὸ τὰς Ἄλπεις ἦταν τόσο λεπτὰ γαλάζιος, ὥστε φαινότανε σχεδὸν λευκὸς καὶ μερικὰ ἀσημένια σύννεφα ἐστεφάνωναν τὶς ὀχρὲς κορυφές του.

Ἦταν τόσο ἁπαλή, τόσο σπάνια, τόσο χαριτωμένη ἡ ἄνοιξη ἐκείνη, ὥστε χωρὶς νὰ θέλω εἶπα στὸν κύριο Μαρτῖνο μὲ τὸν ὁποῖο ἐπήγαινα περίπατο στὸ δρόμο τῆς Νίκαιας :

— Αὐτὸ εἶνε ἕνα θέαμα ἀπὸ τὰ σπανιώτερα ποὺ ἀπήλαυσα ὡς τώρα ! Τέτοιον οὐρανό, τέτοια θάλασσα, τέτοια θεία γαλήνη, εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθοῦμε ἐμεῖς οἱ μόνιμοι κάτοικοι τῆς βορεινῆς Γαλλίας !

Ἐξακολουθοῦσα νὰ ἐκφράζω τὸ θαυμασμό μου, ὅταν, ἔξαφνα, λεπτὰ γυναικεῖα βήματα ἀντήχησαν ξοπίσω μας. Ἐστρέψαμε κι' οἱ δυὸ μας τὸ κεφάλι.

Ἦταν μιὰ κυρία ψηλή, μελαχροινή, ποὺ ἐπήγαινε κι' αὐτὴ περίπατο πρὸς τὸ ἀκρωτήριο τῶν Ἀντιβῶν.

— Μπᾶ ! Ἡ κυρία Λαρὺς εἶνε ! τὴν ξέρετε πιστεύω ! μοῦ εἶπε κρυφὰ ὁ σύντροφός μου.

— Ὄχι, δὲν τὴν ξέρω, τοῦ ἀπάντησα. Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ κυρία;

Καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὴν κυτάζω με κάποιο θαυμασμό, ἐτσι ποὺ ἐπροχώρει σοβαρά, ἀργά, σὰν νὰ ὀνειροπολοῦσε, μὲ τὸ ἴδιο βαδισμὸ ποὺ θὰ εἶχαν χωρὶς ἄλλο ἡ εὐγενικὲς κυρίες τῆς ἀρχαίας Ρώμης.

Θὰ ἦταν 35 ἐτῶν περίπου καὶ ἔμενεν ὡραία, πολὺ ὡραία, μάλιστα, μολονότι εἶχε ἀρχίσει ν' ἀποκτᾶ κάποιο πάχος.

Ὁ κύριος Μαρτῖνο τότε μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της.

II

Ἡ κυρία Λαρὺς εἶχε παντρευθῆ ἕνα χρόνο πρὶν ἀπὸ τὸ Γαλλογερμανικὸ πόλεμο τοῦ 1870 τὸν κύριο Λαρύς, κυβερνητικὸ ὑπάλληλο τότε.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν μιὰ πολὺ ὄμορφη νέα, λεπτὴ καὶ εὐθυμη, ἐνῶ ἀργότερα ἐπάχυνε καὶ ἔγινε μελαγχολική.

Εἶχε δεχθῆ ἄθελά της γιὰ ἄντρα της τὸν κύριο Λαρύς, ἕνα κοντὸ ἀνθρωπάκο μὲ μικρὰ πόδια καὶ φαρδειὰ πανταλόνια, ποὺ τὸν ἔκαναν γελοῖο.

Λυὸ χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο της ἐγκατεστάθη στὶς Ἀντίβες ἕνα σύνταγμα πεζικοῦ μὲ τὸ συνταγματάρχη Ζὰν ντὲ Καρμελὲν ἐπὶ κεφαλῆς.

Ὁ συνταγματάρχης ἦταν νέος, ἔφορε παράσημο ἀνδρείας καὶ μόλις ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε λάβει τὴν προαγωγή του.

Ἐπειδὴ ἔπληττε πολὺ σ' αὐτὴ τὴν ὀχυρωμένη πόλι, ποὺ ἐτνίγετο ἀνάμεσα στὰ τείχη της, ἤρχετο συχνὰ σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸ δρόμο κι' ἔκανε τὸν περίπατό του ὡς τὸ ἀκρωτήριο.

Σ' ἕναν τέτοιο περίπατό του συνήντησε τὴν κυρία Λαρύς, ποὺ ἐπήγαινε κι' ἐκείνη ν' ἀναπνεύσῃ τὸ δροσερὸ ἀέρα κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Εἶνε ἀδύνατον, βέβαια, νὰ ξεύρῃ κανεὶς πῶς ἔτυχε ν' ἀγαπηθοῦν. Συναντιώντουσαν, ἔβλεπε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ φαινόντουσαν εὐτυχισμένοι.

Ἡ εἰκὼν τῆς νέας γυναίκας μὲ τὰ μαῦρα μάτια, τὰ κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ τὸ ὠχρο πρόσωπο, ἡ εἰκόνα τῆς ὡραίας καὶ ὁλόδροσης μεσημβρινῆς, ποὺ ἔδειχνε τὰ μαργαριταρένια δόντια της ὅταν ἐχαμογελοῦσεν, ἔμενε βαθειὰ χαραγμενη στὴν ἀνάμνησι τοῦ ἀξιωματικοῦ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε τον περίπατό του, μασουλώντας νευρικὰ τὸ τσιγάρο του ἀντὶ νὰ τὸ καπνίζῃ.

Καὶ ἡ εἰκόνα ὅμως τοῦ συνταγματάρχη, σφιγμένου μέσα στὴ στολή του, τοῦ συνταγματάρχη μὲ τὸ λεπτὸν στριμμενο καταστητικὸ μουστάκι του, θὰ περνοῦσε κάθε βράδυ χωρὶς ἄλλο ἐμπρὸς στὰ μάτια τῆς κυρίας Λαρύς, ὅταν ἐγύριζε στὸ σπῆτι γιὰ τὸ βραδυνὸ φαγητὸ κακοξυρισμένος καὶ κακοντυμένος ὁ ἄντρας της.

Ἴσως-ἴσως μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς φορὲς ποὺ συναντήθηκαν ἐχαμογελασαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ἐκεῖνος μιὰ μέρα τὴν ἐχαιρέτησε. Ἐκείνη ἔδειξε κάποια ἔκπληξι καὶ μόλις ἔκλινε τὸ κεφάλι της ἀπὸ εὐγένεια. Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὅμως, τοῦ ἀπέδωκε τὸ χαιρετισμὸ του με πολὺ μεγαλείτερη ἐγκαρδιότητα.

Τῆς μίλησε. Γιὰ τὶ πρᾶγμα ; Γιὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου χωρὶς ἄλλο, γιὰ τὴν εὐμορφιὰ τῆς θάλασσας. Τὰ ἐθαύμαζαν κι' οἱ δυὸ μαζί, αὐτὸς ὅμως, κύτταζε περισσότερο τὰ μάτια της παρὰ τὸν γύρω της ὁρίζοντα.

Κάθε βράδυ ἀπὸ τότε ἀνταμώνανε καὶ ἀντήλασαν τὶς σκέψεις τους. Ἔπειτα ἐτόλμησαν νὰ περιπατήσουν λίγο μαζί. Μιλοῦσαν γιὰ ἀδιάφορα θέματα, τὰ μάτια τους, ὅμως, ἔλεγαν χίλια λόγια μυστικά, χαριτωμένα, ποὺ ἔκαμαν νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιὰ περισσότερο ἀπὸ μιὰν ἐξομολόγησι.

Κάποια μέρα, ἐπὶ τέλους τῆς ἔπιασε τὰ χέρια, τῆς τὰ φίλησε καὶ ψιθύρισε λόγια, ποὺ ἡ γυναῖκα τὰ μαντεύει, χωρὶς νὰ φαίνεται πῶς τὰ ἀκούει.

Ἐσυμφωνήθη τότε μεταξύ τους, ὅτι θὰ τοὺς ἤνωνε μιὰ πλατωνικὴ ἀγάπη, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ τίποτε αἰσθησιαζὸ ἢ βάναυσο.

Ἐκείνη θὰ ἤθελε νὰ μείνῃ αἰώνια σ' αὐτὸ τὸ στάδιο τῆς τρυφερότητος καὶ τὰ χειμωνιάτικα βράδυα καθότανε πολλὲς φορὲς κοντὰ στὴ φωτιὰ σκεπτική κι' ἀναπολοῦσε το αἴσθημά της. Ἐκεῖνος, ὅμως ἤθελε νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη.

Κάθε μέρα τὴν ἐπίεζε περισσότερο. Αὐτὴ ἀντιστεκότανε, ἀποφασισμένη νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ.

Ὡς τόσο ἕνα βράδυ, τοῦ εἶπε μ' ἕναν τρόπο κάπως ἀφελῆ :

«Ὁ ἄντρας μου φεύγει αὔριο γιὰ τὴ Μασσαλία καὶ θὰ μείνῃ ἐκεῖ τέσσερες μέρες. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο θὰ στενοχωρηθῶ μόνη μου !»

Ὁ Ζὰν ντὲ Καρμελὲν ἔπεσε τότε στὰ πόδια της καὶ τὴν ἱκέτευε νὰ τὸν δεχθῇ τὸ ἄλλο βράδυ κατὰ τὰς ἕνδεκα. Ἐκείνη ὅμως δὲν τοῦ ἔδωσε ἀπάντησι καὶ ἐγύρισε στὸ σπῆτι της μὲ κουρασμένο ὕφος.

Ὁ συνταγματάρχης ἦταν στενοχωρημένος ὅλη τὴ βραδιά. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὸ στρατῶνα κι' ἔπειτα στὶς σχολὲς του γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ σκόρπισε τιμωρίες σ' ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας.

Τὸ μεσημεριὸ ὅμως, ποὺ πῆγε στὴ λέσχη γιὰ νὰ φάῃ, βρῆκε κάτω ἀπ' τὴν πετσέτα του μέσα σ' ἕνα φάκελλο αὐτὰ τὰ λίγα λόγια :

«Τὸ βράδυ στὶς δέκα».

Τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ἔπερνε τὸ δεῖπνο του, τοῦ ἔδωκαν ἕναν ἄλλο φάκελλο. Βρῆκε μέσα τὸ τηλεγράφημα αὐτό : «*Ἡ ὑπόθεσις μου ἐτελείωσεν. Ἐπιστρέφω ἀπόψε βράδυ μὲ τὸ τραῖνο τῶν ἑπτὰ* » Ἦταν τὸ τηλεγράφημα ποὺ εἶχε στείλει ὁ κύριος Λαρὺς στὴ γυναῖκα του.

Τὸ βράδυ τοῦ ἔδωσαν ἕνα ἄλλο φάκελλο. Βρῆκε μέσα τὸ τηλεγράφημα...

Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ συνταγματάρχου ξέφυγε τότε μιὰ βλαστήμια τόσο φοβερή, ὥστε τὸ καϊμένο τὸ γκαρσόνι τάχασε καὶ ἡ σουπιέρα ποὺ κρατοῦσε ἔπεσε στὸ πάτωμα.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ τώρα ; Ὤ, ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑποφέρῃ περισσότερο. Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ με κάθε θυσία, ἔστω ἀκόμα κι' ἂν ἐφυλάκιζε τὸ σύζυγο.

Ἐξαφνικὰ μιὰ τρελλὴ ἰδέα τοῦ πέρασε στὸ κεφάλι. Ἐζήτησε χαρτὶ καὶ ἔγραψε :

«Κυρία,

Δὲν θὰ γυρίσῃ πίσω ἀπόψε, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι στὶς δέκα ἐκεῖ ποὺ ξέρετε. Μὴ φοβηθῆτε τίποτε. Ἀναλαμβάνω ὅλην την εὐθύνην, ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς στρατιωτικῆς μου τιμῆς.

Ζὰν ντὲ Καρμελὲν»

Ἔστειλε τὸ γράμμα καὶ ἐδείπνησεν ἔπειτα μὲ τὴν ἡσυχία του.

Κατὰ τὰς ὀκτὼ φώναξε τὸ λοχαγὸ Γκριμπονά, τοῦδειξε, χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τὸ διαβάσῃ, τὸ τηλεγράφημα τοῦ κ. Λαρὺς καὶ τοῦ εἶπε.

— Λοχαγέ, ἔλαβα πρὸ ὀλίγου ἕνα τηλεγράφημα ἀπολύτως ἐμπιστευτικό. Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ κλείσητε ἀμέσως καὶ νὰ φρουρήσετε καλὰ ὅλες τὶς πύλες τῆς πόλεως σὲ τρόπον ὥστε-προσέξτε ἰδιαιτέρως σ' αὐτὸ ποὺ σᾶς λεω—κανεὶς νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ μπῇ οὔτε νὰ βγῇ πρὶν ἀπὸ τὰς ἓξ τὸ πρωΐ.

«Περιπολίες θὰ γυρίζουν σ' ὅλη τὴν πόλι καὶ θὰ ὑποχρεώσητε τοὺς κατοίκους νὰ κλεισθοῦν εἰς τὰ σπήτια τους ἀπὸ τὶς ἐννιά.

«Ὅποιος βρεθῇ ἔξω ὕστερ' ἀπὸ τὶς ἐννιά, θα ὁδηγεῖται διὰ τῆς βίας εἰς τὸ σπῆτι του.

«Ἂν μὲ συναντήσουν περιπολίες στὸ δρόμο, θ' ἀπομακρυνθοῦν ἀμέσως χωρὶς νὰ φανοῦν πῶς μὲ ἀναγνωρίζουν.

«Μὲ ἀκούσατε καλά ;

— Μάλιστα, συνταγματάρχα μου.

— Σᾶς καθιστῶ ὑπεύθυνον τῆς ἐκτελέσεως τῶν διαταγῶν μου, ἀγαπητέ μου λοχαγέ.

— Πολὺ καλά, συνταγματάρχα μου.

— Θέλετε ἕνα ποτηράκι σαρτρέζ ;

— Πολὺ εὐχαρίστως συνταγματαρχα μου.

Ἐτσούγκρισαν τὰ ποτήρια τους, ἤπιαν τὸ λικέρ τους καὶ ὁ λοχαγὸς Γκριμπονὰ ἀπεμακρυνθη διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὰς διαταγάς ποὺ εἶχε λαβει.

***

Τὸ τραῖνο τῆς Μασσαλίας ἔφθασε στὶς ἐννιὰ ἀκριβῶς στὸ σταθμὸ τῶν Ἀντιβῶν, ὅπου ἀπεβιβάσθησαν δύο ταξιδιῶται μόνο καὶ ἔπειτα ἔφυγε γιὰ τὴ Νίκαια.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ψηλὸς καὶ ἀδύνατος, ἐλέγετο κ. Σκρίμπ καὶ ἦτο ἔμπορος γιδιῶν. Ὁ ἄλλος ὁ κοντὸς καὶ ὁ χονδρὸς

ἦταν ὁ κ. Λαρύς.

Προχώρησαν μαζὶ μέσα στὸ σκοτάδι κρατῶντας τὶς τσάντες τους στὰ χέρια, γιὰ νὰ φθάσουν στὴν πόλι, ποὺ ἀπεῖχεν ἕνα χιλιόμετρο ἀπ' το σταθμό.

Ὅταν, ὅμως, ἔφθασαν στὴν πόλι τοῦ λιμένος, οἱ σκοποὶ προέταξαν τὶς μπαγιονέττες τους καὶ τοὺς διέταξαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν.

Τρομαγμένοι, σαστισμένοι, μὴ ξέροντας τί νὰ φαντασθοῦν ἀπεμακρύνθησαν λίγο καὶ συζήτησαν γιὰ τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ περιστατικό. Ἀποφάσισαν νὰ γυρίσουν πίσω νὰ εἰποῦν τὰ ὀνόματά τους καὶ νὰ παρακαλέσουν τοὺς στρατιώτας νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ περάσουν.

Αὐτοὶ θὰ εἶχαν φαίνεται αὐστηρὲς διαταγές, γιατὶ τοὺς ἀπειλήσανε πῶς θα τοὺς πυροβολήσουν. Κι' οἱ δυὸ ταξειδιῶτες κατατρομαγμένοι τώρα, ἔφυγαν στὰ τέσσερα, ἐπέταξαν μάλιστα καὶ τὶς βαλίτσες τους, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τρέχουν γρηγορότερα.

Ἔκαμαν ἔτσι τὸ γῦρο τοῦ φρουρίου καὶ ἐπαρουσιάσθηκαν στὴν πόλη ποὺ βρίσκεται στὸ δρόμο τῶν Καννῶν. Ἦταν κι' αὐτὴ κλειστὴ καὶ φυλαγόταν αὐτηροτατα. Οἱ δύο ἄνδρες τότε δὲν ἐπέμειναν περισσότερο καὶ γιὰ νὰ μὴν μείνουν στὸ ὕπαιθρον, ἐπῆγαν στὸ σταθμό, ὅπου ἐξενύχτησαν στὴν αἴθουσα τῶν ἐπιβατῶν.

Ἡ νύχτα ἦταν ἀτέλειωτη καὶ γιὰ τοὺς δυό.

Κατὰ τὰς 6 1)2 το πρωὶ ἔμαθαν ὅτι ἡ πύλες τῶν Ἀντιβῶν εἶχαν ἀνοίξει καὶ ἡ κυκλοφορία ἦταν πάλι ἐλεύθερη.

Ἔσπευσαν τότε νὰ μποῦν στὴν πόλι Στὸ δρόμο συνήντησαν τὸν συνταγματάρχη ντὲ Καρμελεν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐχαιρέτησε εὐγενικὰ καὶ τοὺς ἐζήτησε συγγνώμην γιατὶ τοὺς ἔκαμε χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ κακοπερασουν. Δυστυχῶς ἐκτελοῦσε ἀνωτερας διαταγάς.

Ὅλοι οἱ κατοικοι τῶν Ἀντιβῶν βρισκόντουσαν σὲ μεγάλη ἀναστάτωση. Ἄλλοι ἔλεγαν πῶς οἱ Ἰταλοὶ ἐσχεδίαζαν ἐπίθεση ποὺ ἀνακαλύφθηκε ἐγκαίρως, ἄλλοι ἐπίστευαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μοναρχικῆς συνωμοσίας.

Τὴν ἀλήθειαν τὴν ἐμάντευσαν ἀργότερα, ὅταν ἔμαθαν ὅτι τὸ σύνταγμα τοῦ κυρίου ντὲ Καρμελὲν εἶχε μετατεθεῖ ἀλλοῦ καὶ ὅτι ὁ συνταγματαρχης ἐτιμωρήθη αὐτηρότατα.

IV

Εἶχε τελειώσει ὁ κ. Μαρτῖνο τὴν διήγησή του, ὅταν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν περίπατο της ἡ κυρία Λαρύς.

Ἐπέρασε σοβαρὴ κοντά μου, τα μάτια της ἦταν ἁπλανῆ, παρακολουθοῦσαν ποιὸς ξέρει τί ὄνειρο μισοσβυσμένο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μοῦ γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ χαιρετήσω τὴ θλιμμένη καὶ δύστυχη γυναῖκα ποὺ θὰ ἐσκέπτετο χωρὶς ἄλλο πάντα τὴ μακρυνὴ ἐκείνη ἐρωτικὴ νύχτα καὶ τὸν τολμηρὸ συνταγματάρχη, ποὺ με ἕνα της φιλὶ ἔθεσε σὲ κατάσταση πολιορκίας ὁλόκληρη πόλι καὶ ἐριψοκινδύνευσε τὸ μέλλον του ὡς ἀξιωματικοῦ.

Τὸν εἶχε ξαναδῆ, ἀρά γε : Τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα ; Κι' ἐκεῖνος τὴν θυμᾶται πάντα ἡ εἶχεν ἱκανοποιήσει ἁπλουστατα τὸ καπρίτσιο μιᾶνῆς στιγιῆς ποὺ γρήγορα λησμονήθηκε μεσα σὲ καινούργιο περιβάλλον καὶ σὲ καινούργιες ἀγάπες ;

Γκὺ ντὲ Σαὶν-Μὼρ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ

Πιστεύετε στὰ φαντάσματα : Στὴν Ἰταλία φαίνεται ὅτι πιστεύουν πραγματικά, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὴν κατωτέρω εἴδησι ποὺ μᾶς μεταδίδει μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐφημερίδες τῆς Ρώμης.

Ἕνας ὑπαξιωματικὸς εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἀπεφάσισε νὰ παντρευτῆ. Μετὰ τὸ γάμο του τὸ ζεύγος τῶν νεονύμφων ἐνοίκιασε ἕνα ὁλόκληρο διαμέρισμα στὸ ὁποῖο δὲν ἔμενε κανένας ἄλλος ἐκείνη τὴ βραδυά. Πρὶν πέσουν νὰ κοιμηθοῦν ὁ ὑπαξιωματικὸς ἐξήτασε προσεκτικὰ ὅλες τὶς κάμαρες καὶ κλείδωσε τὴ δική του. Κατὰ τὰ ξημερώματα ἡ γυναῖκα του ξύπνησε καὶ ἀντίκρυσε μὲ φρίκη μιὰ ἄλλη νεαρὴ γυναῖκα ποὺ καθόταν κοντά της καὶ κρατοῦσε ἕνα μπαστοῦνι στὸ χέρι κυττάζοντάς την ἀπειλητικά. Ἡ νεοπαντρεμένη τότε τὴν ἐρώτησε :

— Ποιά εἶσαι ; Τί θέλεις ἀπὸ μένα ; Συγχρόνως προσπαθοῦσε νὰ ξυπνήσῃ τὸ σύζυγό της ποὺ κοιμόταν πλάϊ της βαθειά. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ ἄγνωστη σήκωσε τὸ μπαστοῦνι καὶ τὴ χτύπησε δυνατά. Ἐκείνη τοτε ἔβαλε τὶς φωνὲς καὶ σωριάστηκε στὸ κρεββάτι.

Ἐπὶ τέλους ὁ ὑπαξιωματικὸς ἀκούοντας τὶς κραυγὲς τῆς γυναίκας του ξύπνησε καὶ τὴ ρώτησε τί συμβαίνει. Ὅταν ἄκουσε τὴ διήγησή της, τῆς εἶπε : «– Θὰ τἄχῃς ἰδῇ στ' ὄνειρό σου, ξαναπέσε τώρα νὰ κοιμηθῇς !»

Ὅταν ὅμως ἐκείνη τοῦ ἔδειξε τὰ σημάδια τῶν πληγῶν ἀπὸ τὰ χτυπήματα, σηκώθηκε κ' ἔψαξε παντοῦ γιὰ τὴ μυστηριώδη γυναῖκα. Δὲν τὴν βρῆκε ὅμως πουθενά. Ἐβεβαιώθη ἐπὶ πλέον ὅτι ὅλες ἡ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά.

Τὴν ἄλλη βραδυὰ ἡ μυστηριώδης γυναίκα ξαναπαρουσιάστηκε μπρὸς καὶ στοὺς δυό. Χτύπησε τὸ σύζυγο, προσπάθησε νὰ πνίξῃ τὴ γυναῖκα του κ' ἐξηφανίσθη.

Ἡ ἀστυνομία, προσθέτει ἡ ἰταλικὴ ἐφημερίς, παρ' ὅλες τὶς ἐρευνές της δὲν ἐξακρίβωσε τίποτε.

Ἡ Μόδα καὶ τὸ διαζύγιο

Ἡ μόδα τοῦ λεπτοῦ, κομψοῦ καὶ λυγερο σώματος, ἔφθασε τελευταῖα καὶ στὴν Ὁλλανδία. Ἡ Ὁλλανδέζες προσπαθοῦν πλέον με κάθε τρόπο νὰ κάμουν τὰ φυσικῶς παχύτατα καὶ χονδρὰ σώματά τους, λεπτὰ καὶ κομψά.

Κοντὰ στὶς ἄλλες πατριωτισές τους, μιὰ παντρεμένη μ' ἕναν εἰρηνικὸ ἀστὸ Ὁλλανδέζο, βάλθηκε τελευτσία νὰ γίνῃ ἐπὸ χονδρὴ ποὺ ἦτο, λεπτὴ καὶ κομψεπίκαμψος ! Ἡ σχετικὴ κούρα ποὺ ἔκαμνε διήρκεσε πολλοὺς μῆνες καὶ κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα κατόρθωσε, χάρις, στὴ γυμναστικὴ καὶ στὰ εἰδικὰ καταπότια, νὰ γίνῃ ἀρκετὰ λυγερὴ καὶ αἰθερία !... Ὁ σύζυγός της ὅμως μὴ συμμεριζόμενος, τὴ χαρὰ τῆς γυναίκας του ἐπὶ τῇ σωματικῇ της ἀδυναμίᾳ ζήτησε διαζύγιο. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ βασίσῃ τὴν ἀγωγὴ τοῦ διαζυγίου σὲ κρίμα ἀπολύτως ἀπὸ τὶς προβλεπόμενες ὑπὸ τοῦ νόμου διαιολογίες, ὁ δικηγόρος του, τὸν συνεβούλευσε νὰ ἀποσύρῃ τὴν ἀγωγή. Ἐκεῖνος ὅμως ἔμενε ἀμετάπειστος καὶ ὅταν ἦρθε ἡ ἡμέρα τῆς δίκης, ὡς ἑξῆς ὑπεστήριξε τὴν αἴτησή του :

— Κύριοι δικασταί, νὰ γιατὶ ζητῶ διαζύγιο : Εἶχα ἐρωτευθῆ τὴν κυρία αὐτὴ κι' ἀπεφάσισα νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου, γιὰ τὸ θυμαίσιο σῶμα της, γιὰ τὴν ἰδεώδη καλλονή της. Σήμερα ὅμως δὲν ἔχω στὸ σπίτι μου γυναίκα, ἔχω ἕνα ὀν ἀχαριστήριστο, ποὺ μοιάζει ἀτ' τὴν ἀδυναμία μὲ... σπαγέτο ! Δὲν μπορῶ συνεπῶς νὰ ζήσω μαζύ της. Ἡ σημερινή μου γυναῖκα δὲν εἶνε κείνη ποὺ εἶχα πάρει ἄλλοτε.

Οἱ δικασταὶ συγκινήθηκαν ἀπὸ τὴν προτότυπη αὐτὴ ἀγόρευση καὶ τοῦ ἔδωσαν τὸ διαζύγιο.

***

Τὰ ρεκὸρ τῆς Γαλλίας

Ἕνα γαλλικὸ περιοδικό, θέλοντας ν' ἀποδείξῃ ὅτι οἱ Ἀμεριχανοὶ δὲν λένε τὴν ἀλήθεια ὅταν ἰσχυρίζωνται ὅτι ἔχουν ὅλα τὰ ρεκὸρ τοῦ κόσμου, δημοσιεύει τὸν κατωτέρω κατάλογο ἀπὸ τὸν ὁποῖον φαίνεται ὅτι καὶ οἱ Γάλλοι δὲν ὑστεροῦν σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα :

— Τὸ ὑψηλότερο λοιπὸν μνημεῖο τοῦ κόσμου εἶναι ὁ πύργος τοῦ Ἄϊφελ ! Ἡ μεγαλύτερη μεταλλικὴ γέφυρα τοῦ κόσμου εἶναι ἡ τοῦ Βιὼρ τῆς Γαλλίας. Τὸ ὕψος της εἶνε 115 μέτρα καὶ τὸ μῆκος τῆς ἀψίδος 220 μέτρα ! Τὸ μεγαλύτερο ταχυδρομικὸ ἀτμόπλοιο ποὺ ἐναυπηγήθη μετὰ τὸν πόλεμο εἶνε τὸ ὑπερωκεάνειο «Νῆσος τῆς Γαλλίας» χωρητικότητος 42 χιλιάδων τόνων. Ὁ τεχύτερος ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος τοῦ κόσμου εἶνε ὁ τῆς Ὀρλεάνης. Ἐπίσης τὸ μεγαλύτερο ὑπόστεγο τῶν ἀεροπλάνων βρίσκεται στὸ Ὀρλὺ τῆς Γαλλίας. Ἡ μεγαλυτέρα ὑπογεία διῶρυξ τοῦ κόσμου εἶνε ἡ τοῦ Ρόβ, μεταξὺ τῆς Μασσαλίας καὶ τοῦ Ροδανοῦ. Ὁ ἰσχυρότερος φάρος τοῦ κόσμου, ἐντοσεως δισεκατομμυρίων κηρίων, βρίσκεται στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Βαλεριὰν τῆς Γαλλίας. Τὸ ταχύτερο πολεμικὸ πλοῖο τοῦ κόσμου εἶνε τὸ γαλλικὸ καταδρομικὸ «Ντουκεσν.» Ὁ μεγαλύτερος σταθμὸς ἀσυρματου βρίσκεται στὸ Σαὶν-Ἀσσὶζ τῆς Γαλλίας, περιλαμβάνει 17 πυλῶνες, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 16 ἔχουν ὕψος 250 μέτρων. Τὸ ταχύτερο ἀεροπλάνο τοῦ κόσμου ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ, εἶνε γαλλικο. Κατὶ τέλος τὸ μεγαλύτερο ἀεροδρόμιο εἶνε τὸ τοῦ Μπουρζέ.

***

Μιὰ ἁπλῆ μέθοδος

Οἱ κομψὲς Ἀμεριχανίδες ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ ἀκολουθοῦν κατὰ γράμμα, σχετικῶς μὲ τὴ διαφύλαξη τῆς γυναικείας ὡραιότητος τὶς ὁδηγίες μιᾶς Ρωσσίδος τῆς ὁποίας αἱ διαλέξεις στὴ Νέα Ὑόρκη ἔκαμαν μεγάλον κρότο. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ σπούδασε μουσικὴ στὸ Παρίσι καὶ στὴ Βιέννη, ἐγκατεστάθη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν στὴν Ἀμεριχὴ καὶ δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε ; οὐ ἄρχισε νὰ κάνῃ γνωστὴ τὴ μέθοδό της ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε καθόλου ἀστεία, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ἰδία, ἂν καὶ συμπλήρωσε τὸ . . 103 ἔτος τῆς ἡλικίας της, δείχνει πῶς εἶναι μόλις πενῆντα χρόνων ! Ἡ Ρωσσὶς αὐτή, ποὺ ὅπως φαίνεται κατέχει τὸ μυστικὸ τῆς αἰωνίας νεότητος, ἀσ ολεῖται ἀπὸ 50 ἐτῶν μὲ τὴν μελέτη τῆς μακροβιότητος καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ μητρότη καὶ αἱ οἰκιακαὶ ἀσχολίαι δὲν βλάπτουν καθόλου τὴν ὀμορφιὰ τῆς ὥριμης γυναίκας, ὡς ; ιράδειγμα δὲ φέρει τὸν ἑαυτό της; καὶ ὑπερηφανεύεται μάλιστα διότι ἀπέκτησε ἕντεκα ἐν ὅλῳ παιδιά !

Ἂς χαροῦν λοιπὸν καὶ ἂς πανηγυρίσουν ἡ Ἑλληνίδες νοικοκυράδες !...